

שלושה שודדי הים

א. מיטרב

בדירה חיה משפחה - אבא, אמא ובת.
היה זה ביום ראשון. הם אכלו מאוחר
והתכוננו לשטוף כלים במטבח. ובאותו
רגע קראו להם השכנים - רצו להראות
להם את הגור החדש - כלב גזעי. זה
היה מעניין יותר משטיפת הכלים וכל
המשפחה עברה לדירת השכנים
לראות את הגור החדש. ואת הברז
שמעל הכיור שכחו לסגור!
לא צריך להזכיר לכם שאת הברז
חייבים תמיד לסגור כשעוזבים את

המטבח, אחרת עלולות להיות צרות.
המים יצאו מהברז בזרם ישר. אך
פתאום הזרם נפסק. הברז התעטש
בקול וממנו יצאה משהו, ואחריו עוד
משהו, ועוד משהו. אלא היו שלושה
שודדי ים - השודד 'אף כחול', השודד
'אף אדום' והשודד 'אף עקום'. הם נפלו
על הצלחות שהיו מונחות בכיור, המים
זרמו עליהם וזמן מה הם התגלגלו על
הכלים, אבל אחר כך התחילו
להתאושש.
הראשון התאושש השודד אף כחול.
הוא נשף אוויר לתוך אפו הכחול כמו
שזיף וקרא:
"לאלף שדים ורוחות! שיאכל אותי

במטבח. האף הכחול מצא מכל פלפל.
האף האדום הביא על גבו רקיק והאף
העקום משך כפית עם שאריות של
שמנת. השודדים מרחו את הרקיק
בשמנת, פזרו עליו פלפל והתחילו
לאכול משלושת הצדדים, בלי לשבור
אותו. הם אכלו מהר מאוד, הרקיק
נעלם בבטנים שלהם והם כמעט ונשכו
את האפים זה לזה.
"ועכשיו" אמר האף העקום, כשהוא
מחליק על בטנו העגולה "אחריי!
מצאתי מחסן נשק."
במגירה של שולחן המטבח מונחים היו
סכינים. הם היו חדים והבריקו. מרוב
האושר ראשו של השודד אף אדום

כריש אם זה לא גשר הפיקוד!"
"גשר! גשר!" קראו אחריו האף האדום
והאף העקום "גשר גדול, גשר של
מפקד הצי!, נחגוג כאן! הבה נסייר,
חברים!"
השודדים קפצו מהכיור והתפזרו

הסתחרר והוא נפל לתוך הקופסה עם הסכינים.

אך הסכינים היו כבדים מדי בשביל השודדים והם התאכזבו. בכל זאת מצאו סכין קטן לקיצוץ, ואותו הרימו

ולקחו כל שלושה ביחד. כל עוד הם הולכים כך עם הסכין ומסתכלים לצדדים, צריך להסביר דבר מה עליהם.

היו אלה שודדי ים איומים ואכזרים. מתישהו, לפני שנים רבות, הם הטילו איימה על כל הימים ואוקיאנוסים. אך במשך הזמן יורדי הים הפסיקו לפחד מהם, וזה גרם לשודדים לקטון מאוד. בים הגדול לשודדים קטנטנים כאלה לא היה מה לעשות. לכן הם עברו לנהר ושם צינור הספקת המים שאב אותם פנימה וכך הם הגיעו למטבח. הפרוזדור הוביל מהמטבח לחדר הכניסה. השודדים הגיעו מהר לחדר

הכניסה ושם, הדבר הראשון שראו,
היה עץ תליית הבגדים, ולא רק עץ
התלייה אלא גם בגדים עליו.

"לבדוק את הכיסים!" ציווה האף
הכחול "יתכן ונמצא שם אוצר של
מטבעות זהב!"

האף האדום אחז בשוליים של המעיל
הגברי וכמו קוף התחיל לטפס עלים
אל הכיס. האף הכחול התחיל לטפס
אל הכיס של המעילון הנשי והאף
העקום אל הכיס של אדרת הילדה.
"בשקים הדחוסים האלה אין אפילו
גרגיר" התלונן האף הכחול, כשהוא
גולש לרצפה לאורך שולי הפרווה של
המעיל.

מהכיס של מעיל הגבר נשמעו
טרטורים וצפצופים. האף האדום עף
משם בעיטוש חזק. רגלו נתפסה בבד
והוא הפך את הכיס, שממנו נשפכה
אבקה צהובה. גם האף הכחול התחיל
להתעטש ואפו נעשה סגול.
"לאלפי השדים! הרי זה טבק!" ניחשו
האפים הכחול והאדום.
כשהאף העקום, שלא עישן כבר
שלושים שנה, שמע את המילה "טבק"
התחיל לרדת מכיס האדרת על חוט
צמר. וכשהיה כבר במחצית הדרך
לרצפה, מכיס האדרת נפלה כפפה
בעלת ארבע אצבעות. האצבע
החמישית נפרמה בזמן שהשודד גלש

ארצה. גם האף העקום התחיל
להתעטש.
כשהשודדים גמרו להתעטש הם ניגשו
להמשך הסקר. הם שמו לב לערדליים.
"שיבלע אותי הלוויתן" קרא האף
העקום "הרי אלה ספינות נהדרות. בלי
סדק כלשהו ומרוחות בזפת כמו
שצריך. ניקח אחת מהספינות הגדולות
יותר. היא אמנם איטית יותר, אבל
אפשר להעמיס עליה יותר."
השודדים תפסו את הערדל הגדול
וסחבו אותו לכוון המטבח.
"אני נשבע בזרועות הדיונון!" קרא
האף הכחול "אנו עושים עבודה
מיותרת. לא לזוז אף צעד יותר! נעמיס

עליו כאן. נלך כולנו לחפש עכשיו את האוצר."

והשודדים רצו עכשיו לחדר הילדים. האף הכחול רץ אל מזוודת העור, בעלת מנעולי ניקל - דבר ששודד מאומן פותח בנקל, והוא מיד נעלם בתוך המזוודה.

האף העקום והאף האדום ניגשו לבובות שישבו בפינת החדר. הם הורידו מהן את הבגדים היפים שלהן ושמו בערמה אחת. האף העקום מצא ולבש שמלה כחולה עם קשתות. האף האדום שם על ראשו כובע עם נוצה. שניהם איימו על הבובות בסכין הקיצוץ ודחפו אותן תחת הדרגש.

ואז, ממזוודת העור יצא האף הכחול. בחגורתו תקועים היו שלושה כידונים שמצא במזוודה, ובידיו החזיק עט נובע. הוא התרגז נורא כשראה את שני חבריו לבושים בבגדי הבובות. איך הם העזו לעסוק בשדידה בלעדיו! הוא הוריד את מכסה של העט, לחץ על המנוף וכיוון את הזרם הראשון של הדיו ישר על פניו של האף האדום.

האף של השודד הזה נעשה מיד כחול.
סילון הדיו השני פגע באפו של האף

העקום, וגם זה נעשה כחול.
"שיחנוק אותי תמנון!" צחק השודד
היורה "אנו עכשיו כולנו אפים כחולים!
אז כולנו אחים. נשלים זה עם זה!"
השודדים התחבקו ואחר כך הלבישו
את האף הכחול בחולצה. האף הכחול

נתן לכל אחד כידון ולכבודם של כל
אחד מהשניים עשה שני קטמי דיו
כחול על הקיר.
"ועכשיו, נעמיס את הכל, בלי שהייה,
על הספינה!" ציווה האף הכחול
האמיתי. אך הוא לא הספיק לסיים
כשמאחורי דלת הכניסה של הדירה
נשמעו צעדים.
"אני נשבע בדיונון ובסרטן הים" לחש
האף העקום "שזה חיל פרשי הים של
האויב! צריך לברוח!"
השודדים זרקו את סכין הקיצוץ ורצו
אל המטבח כשהם בדרך מורידים
מעצמם את הבגדים השדודים. הם עלו
בחיפזון לכיור. האף האדום ניסה

להיכנס לתוך הברז, אבל זרם המים שיצא משם דחף אותו חזרה וזרק על הצלחות. הוא החמיר את פניו ומלמל: "זו גאות חזקה מדי. לא נוכל להיכנס לצינור. צריך לחכות לשפל או למצוא מוצא אחר. בואו אחריי חברים יקרים. אחרת נמות!"

הוא שאב הרבה אוויר לאפו וקפץ לתוך פתח הניקוז של הכיור. אחריו קפץ האף האדום, שהדיו מאף שלו נשטף כבר במים והיה שוב אדום. האחרון קפץ האף העקום. תוך כדי הקפיצה הוא נתקל בספוג. הספוג נמשך אחריו וסתם את פתח הכיור. דלת הכניסה נפתחה. אמא, אבא

והבת נכנסו לדירה.
"איזה גור חמוד" אמרה הילדה.
אבא ואמא רצו לענות שהכלב באמת
יפה, ואולי כדאי גם להם להשיג כזה,
אך הם לא הספיקו. אבא מעד כי נתקל
בערדל באמצע החדר ואמא הכניסה
את רגלה לתוך הנחל שזרם לחדר
הכניסה מהברז הפתוח במטבח.
הם רק נאנחו והתחילו בניקוי. כן,
הרבה עבודה השאירו להם שודדי הים
האכזרים!